



ACTIVITATS DE COMPENSIÓ ESCRITA I EXPRESSIÓ ORAL:

**Monòleg**

Propostes de CIEAcova juny de 2016:

Llegiu el text en veu alta davant de les persones que examinen i, a continuació, exposeu la vostra opinió.

Opció A:

Opció B:

**Ensenyant a veure's bé i a viure millor**

L'entrenador personal ja no és un luxe exclusiu, sinó un servei cada cop més personalitzat i fins i tot *low cost*.

Fa almenys tres dècades que el gimnàs ja no és un reducte d'atletes i els seus entrenadors, i ha esdevingut espai amb un ventall ampli d'usuaris. Fins i tot territori de consumidors. D'un consum que s'acosta al llindar de la massificació. Cada vegada hi ha més gent a la recerca d'abdominals marcats, d'una bona flexibilitat i que vol corregir mals hàbits posturals. Són objectius que necessiten la intervenció d'un especialista coneixedor d'unes possibilitats del cos que fins ara el client desconeixia. La figura del monitor ha anat mutant cap a la presència de l'entrenador especialitzat, que és qui acabarà interpretant la necessitat de l'usuari, que –si s'ho pot permetre– podrà contractar-lo un, dos o tres dies a la setmana amb l'objectiu de veure's bé i sentir-se millor.

"El principi bàsic de l'entrenament personal és la individualització: cada persona és diferent i requereix un tractament diferent. No es pot entrenar de la mateixa manera un prim que un obès, o una persona que es mou tot el dia i una altra que està quieta. A qui contracta un entrenador se l'ha de motivar amb uns objectius fixats. Fer-lo conscient de la necessitat de cuidar-se, i valorar-li els resultats tot just apareguen."

Ara (adaptació)

**La Generalitat Valenciana demana a una entitat bancària la retirada d'una campanya publicitària "per reproduir estereotips sexistes"**

La Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives de la Generalitat Valenciana ha sol·licitat a una entitat bancària la retirada d'una campanya publicitària que, sota el lema "En la vida ja pagues massa comissions", l'administració valenciana considera que "perpetua estereotips que limiten la projecció de les dones i que vicien les relacions de parella".

La nova campanya publicitària escenifica el pagament de comissions en diverses situacions en les quals els protagonistes "sofreixen conseqüències per errors banals".

Entre aquestes, Igualtat ha destacat la d'un marit que ha assistit a un comiat de solter i ha de sofrir una "torturadora sessió de compres", un pare que no ha anat a la funció del col·legi de la seua filla i "haurà de jugar a princeses per compensar-la", una manifestació de companyonia entre col·legues en el treball o una mare que no ha jugat a casa amb els seus fills perquè estava treballant.

En l'escrit enviat a l'entitat bancària, la Conselleria ha denunciat que amb aquests recursos humorístics "es perpetuen estereotips i es traslladen missatges tendenciosos, manipuladors i que reproduïen conductes lligades al patriarcat, com que una mare no ha estat a casa amb els seus fills perquè havia de treballar".

Ara (adaptació)



Propostes de CIEAcova setembre de 2016:

Llegiu el text en veu alta davant de les persones que examinen i, a continuació, exposeu la vostra opinió.

Opció A:

Opció B:

**La nova vida de Patatabrava et porta el professor a casa**

La col·laboració lícita o il·lícita entre estudiants és tan antiga o més que la universitat mateix. De la mateixa manera, la cooperació entre particulars amb finalitats econòmiques no té res de nou. Tot i això, l'economia col·laborativa està de moda i patatabrava.com, la famosa plataforma universitària que recull tant apunts com frases cèlebres de professors, també en vol formar part.

Aquesta setmana el web fundat ara fa 14 anys per tres estudiants de periodisme de la Universitat Autònoma de Barcelona ha anunciat un acord amb Sharing Academy, una plataforma que posa en contacte alumnes que necessiten classes particulars amb professors d'aquelles mateixes matèries. Aquesta plataforma va néixer ara tot just fa un any, impulsada pel pilot Jordi Llonch i el seu soci, Joan Lozano.

Sharing Academy sí que s'autoclassifica dins el segment dels negocis de l'economia col·laborativa. Aquesta plataforma naix de la necessitat dels estudiants de trobar professors particulars especialitzats en una assignatura concreta i, fins i tot, impartida per un docent concret. Per això Sharing Academy filtra els professors, acredita el seu certificat acadèmic i, a través d'un algoritme intern, els situa dins la plataforma. D'aquesta manera, una vegada els alumnes s'hi registren i introdueixen les dades de les seues respectives carreres i universitats, poden veure el catàleg de professors més adequat al seu perfil.

Com explica Llonch, Sharing Academy, que actualment té 4.500 usuaris registrats, 1.300 dels quals són professors, només fa pagar als usuaris en dos casos: quan un alumne vol connectar amb algun professor o quan reserva la classe a través del portal de reserves. En aquest últim cas, la plataforma s'emporta un 20% de l'import que fixen els professors per cada classe reservada.

Ara (adaptació)

**Festejos vergonyants**

Al puig, un poble de l'Horta de València, la tradició és apallissar rates i congelar-les perquè els veïns es llancen els cossos els uns als altres durant les festes anuals. Fins a l'any 2002, a Manganeses de la Polvorosa (Zamora) es despenyava una cabra viva des de dalt del campanar per a deliri dels ciutadans en festa. A Cazalilla (Jaén) se solta un titot per les teulades per commemorar la reconciliació entre dues famílies enfrontades per una passió d'amor. El veí que l'atrapa té el ben guanyat privilegi d'indultar-lo. A Roses (Girona) hi ha una tradició de més de cent anys que consisteix a llançar al mar ànecs morts de por. Però a Espanya, l'animal que paga els plats trencats de veritat és el bou: bous que corren espantats per l'asfalt, bous empentats a l'aigua, bous amb les banyes cremant, bous martiritzats segons la imaginació tradicional...

El patiment físic d'aquests animals no és per a l'alimentació ni en nom de la seguretat dels humans. Tots els casos descrits tenen un element en comú: la festa. És només per divertir-se. Hi ha moltes maneres de divertir-se, però, si es jutja pel calendari de festejos a Espanya, res pot igualar a un excés de morbositat subtilment combinat amb un defecte de compassió.

www.vilaweb.cat (adaptació)



Propostes de CIEAcova gener de 2017:

Llegiu el text en veu alta davant de les persones que examinen i, a continuació, exposeu la vostra opinió.

Opció A:

**Que els plaers no es tornen deures**

La psicòloga Patricia Ramírez donava a la ràdio un consell prou atractiu: "Menys deures i més plaers". No és el que sembla, no és una invitació a defugir responsabilitats i tirar-te a la bona vida i prou, es refereix a evitar un vici que tenim, i és que fins i tot el que comença sent una afició, com per exemple anar a córrer, ho convertim en obsessió i deure amb una ànsia competitiva. Crec que és un dels signes del temps. L'autoexplotació, la competitivitat, aquesta necessitat de rendir, d'omplir l'agenda.

Som el que fem, de què treballem, i també a què dediquem el temps lliure, com ens divertim. I hem de tenir vida interior, aficions de moda, bona presència i activitats pautades. Tenim llibres que ens ensenyen a buscar la veritat a dins o a fora, a ser més endregats, a triar bones companyies, a detectar gent tòxica...

No en critique l'oferta sinó la demanda. Que ens tornem obsessius, acumulatius. Que perdem l'espontaneïtat, exigits per tant especialització i psicologització i dèria pels resultats. D'ací ve que el consell simple de "més plaers i menys deures" m'haja semblat tan atractiu. En el sentit de: fes de tant en tant el que et done la gana, perquè sí i prou, no per compartir-ho a Instagram ni formalitzar-ho com la teua nova afició oficial. Diverteix-te de manera més natural, sense manual, pensant més en tu que a impressionar els altres, sense no haver ni de fer-ne la foto. Ni tan sols explicar-ho.

Ara (adaptació)

Opció B:

El Mediterrani és, com indica la seua etimologia, un mar envoltat de terra i, per tant, sotmés a una enorme pressió humana. Per totes les vores rep impactes dels habitants que hi viuen. I això no és poca cosa: avui, 150 milions de persones habiten en la seua zona costanera i cada any milions de turistes inunden les seues platges per gaudir de la benignitat del seu clima. Res d'això no resulta innocu. Com apunta un informe recent de WWF sobre l'estat d'aquest indret, "la vida marina del mar Mediterrani està seriosament amenaçada per la degradació de l'hàbitat i la pèrdua de biodiversitat causada per l'activitat humana".

La sobrepesca, l'increment del trànsit de vaixells, l'abocament massiu de substàncies tòxiques i la consegüent pol·lució de l'aigua, els desenvolupaments urbanístics en les zones riberenques (que pertorben els cicles naturals de l'aigua), les extraccions de gas i petroli (no es pot perdre de vista que el 44% de la superfície marina està ocupada per projectes d'exploració i producció d'hidrocarburs en fases distintes de desenvolupament) i les canalitzacions que s'hi requereixen, figuren entre les causes que contribueixen a la degradació. Si a tot això hi sumem els efectes de l'escalfament global a escala planetària tenim un còctel explosiu, un còctel on nada aquell gripau que no s'adonava que l'aigua s'escalfava a poca poc, progressivament, fins a anihilar-lo. El tros de plàstic que ens molesta a la vista quan ens refresquem a la platja, i que ens sembla tan poc estètic, és una anècdota en comparació amb el problema que es cou aigua endins.

Violeta Tena, *El Temps* (adaptació)



Propostes de CIEAcova juny de 2017:

Llegiu el text en veu alta davant de les persones que examinen i, a continuació, exposeu la vostra opinió.

Opció A:

**Pokémon Go defensa que el joc ha ajudat milions d'usuaris a fer activitat física**

El conseller delegat de Niantic i creador de Pokémon Go, John Hanke, ha defensat que el joc, que consisteix a buscar i capturar personatges de la nissaga Pokémon amagats en ubicacions del món real, ha contribuït a l'activitat física de milions de joves i adolescents de tot el món, tenint en compte que s'estima que l'aplicació s'ha descarregat 500 milions de vegades de que va sortir al mercat a mitjans del 2016. En la conferència estrella d'aquest dimarts al Mobile World Congress de Barcelona, Hanke ha recordat que els usuaris de Pokémon Go han caminat 8.700 milions de quilòmetres per caçar un total de 88.000 milions de pokémons gràcies al joc. Hanke ha explicat que després de l'èxit del joc Ingress, basat en una idea similar i creat per la mateixa Niantic, la firma es va llançar al desenvolupament de Pokémon Go.

El fundador de Pokémon Go ha explicat que l'aplicació, que funciona amb tecnologia de la seua matriu Google, es va crear amb la idea que els infants es passaren menys estona davant d'una pantalla a causa dels estudis i dels videojocs i que calia utilitzar la tecnologia per ajudar-los a tenir "aventures i experiències" a l'exterior.

En l'àmbit comercial, Hanke ha apuntat que el joc disposa de 35.000 llocs esponsoritzats i ha generat 500 milions de visites a aquests llocs des del llançament de l'aplicació. Això ha permès a les empreses anunciants dissenyar ofertes per aquests visitants i també esdeveniments en ubicacions concretes, aprofitant la localització de pokémons en un lloc determinat.

*ccma.cat/324 (adaptació)*

Opció B:

**Roba per a nens ètica i ecològica**

Roba ètica, sostenible i orgànica per a nens i nenes de pocs mesos fins als 10 anys. Això és el que ofereix Biobuu, una botiga que va entrar en funcionament el passat 21 de gener i que treballa amb marques britàniques com Frugi o Boys&Girls, daneses com Serendipity o també fabricants que aposten pel tèxtil ecològic com els espanyols B by White, Antón Pirulero o la catalana Fox Fibre.

La idea de Biobuu és de David Buenavida, membre d'un grup de consum ecològic de Celrà que, en el seu dia a dia, va detectar la dificultat de trobar aquest tipus de productes adreçats als nens i nenes. Va ser quan es va quedar a l'atur que, finalment, va decidir apostar-hi en veure que era un model de negoci implantat a Europa i en auge a l'Estat espanyol.

"No és que la roba orgànica siga cara, sinó que el que és barat és l'explotació que suposa fer servir un altre tipus de roba", afirma Buenavida quan rebutja una de les principals crítiques que generalment es fa a aquest tipus de producte. Així, parla de l'explotació de la mà d'obra i del medi ambient. "El cotó convencional representa el 3% de l'agricultura mundial, però fa servir el 25% dels tòxics mundials per fer créixer el cotó. Això aporta elements químics sobre el cotó", explica Buenavida.

La roba que distribueix Biobuu és orgànica, no ha estat tractada amb productes químics ni fertilitzants de cap mena, i també és de comerç just. "El cotó és més suau i la roba més duradora. De fet, es tracta de tenir menys per tenir més", reflexiona el creador de Biobuu. Aquesta és la filosofia, "que la gent entenga així el consum i que busque ètica en les seues compres".

*elpuntavui.cat (adaptació)*



Propostes de CIEAcova gener de 2018:

Llegiu el text en veu alta davant de les persones que examinen i, a continuació, exposeu la vostra opinió.

Opció A:

### **Som feliços?**

"Des de fora ho tenia tot però no era feliç". Patricia Jiménez va decidir deixar la seua feina en una farmacèutica per començar a viatjar i escriure en el seu bloc *Dejarlo todo e irse*. En l'entrada on explica per què va decidir deixar la seua vida, hi ha més de 120 comentaris de persones que es troben en una situació similar i que expressen els seus dubtes o expliquen la seua pròpia experiència. Però, per què una persona decideix canviar radicalment la seua vida i de quina manera ho fa?

8 de cada 10 espanyols es considera feliç. Així ho acredita una enquesta del 2015 del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS). A més, segons el *World Happiness Report*, un informe sobre la felicitat elaborat per l'ONU, el 2016 Espanya ocupava el 37é lloc en la llista dels països més feliços del món, una llista que encapçalava Dinamarca i Suïssa i que tanquen Síria i Burundi. L'informe de l'ONU té en compte diferents criteris com la renda per capita, el suport social, l'esperança de vida o la capacitat per prendre decisions. Però oblida altres aspectes com la satisfacció familiar o l'autorealització personal. Si centrem el focus en la satisfacció laboral, una enquesta de l'EUROFOUND segueix la mateixa línia de la satisfacció general: un 84% dels espanyols se sent sempre o quasi sempre útil quan treballa. Però, qui són i què fan aquestes 2 persones de cada 10 que no estan satisfetes amb la seua situació?

Vilaweb.cat (adaptació)

Opció B:

### **Del teler a la impressora 3D**

El món de la moda està lliurant una batalla entre tradició i modernitat. La tecnologia tèxtil està innovant cada cop més i més ràpidament, tant pel que fa als materials com als sistemes de producció. La impressora en 3D ha estat una de les novetats més sorprenents quant al procés de manufactura, i diversos dissenyadors ja l'han utilitzada per confeccionar les seues col·leccions d'alta costura.

Cada mes s'organitzen mercats en els quals s'intercanvia roba d'estil *vintage*, una tendència a l'alça en les principals capitals europees com Barcelona, Londres o Berlín. D'altra banda, aquesta inclinació per tot el que és antic conviu amb l'aparició de teles tan sorprenents com els teixits tèrmics, que detecten la temperatura corporal per poder modificar la densitat de la peça i així evitar suors o esgarifances no desitjats. Fins i tot s'han creat robes que "llegeixen" les emocions de l'individu i que canvien de color segons el seu estat anímic gràcies als LED que porten incorporades. Casos inimaginables fa tan sols uns anys.

Malgrat que la ciutadania té el cor dividit entre el *vintage* i la modernitat, l'alta costura ha aconseguit fusionar la tradició amb la tecnologia, una tasca gens fàcil. Un gran exemple és el de la dissenyadora holandesa Iris Van Herpen, que ja ha presentat tres col·leccions produïdes a partir de la impressió 3D, una tècnica que, fins fa poc, no es relacionava amb el món de la moda. No obstant això, darrere els extravagants exemplars hi ha una important inversió monetària i moltes hores "perdues" a causa de la lentitud d'aquest innovador sistema de producció, en què es pot tardar una nit sencera a produir una peça.

Vilaweb.cat (adaptació)



## Opció C:

**Entre quatre parets**

"Escric això des de la desesperació i l'enfonsament total. Tal com llegiu, fa cinc anys que no isc de casa (...) Us preguntareu com he aguantat tants anys sense eixir-ne. Tinc Internet, consols, televisió i no m'avorrisc mai a casa." Aquest és un dels centenars de comentaris que hi ha a fòrums no oficials com *fobiasocial.net*, on les persones busquen solució a trastorns psiquiàtrics i reben respostes de persones d'arreu del món.

Les persones que estan més de sis mesos sense eixir de casa, amb un estil de vida centrar a la llarg i sense activitat acadèmica o laboral, estan diagnosticades amb la síndrome de *hikikomori*. Aquest fenomen psicopatològic i sociològic, en l'actualitat afecta 1 de cada 10 joves japonesos i es calcula que supera el milió d'afectats segons una enquesta realitzada pel govern japonès l'any 2010.

El terme *hikikomori* significa "reclòs" o "apartat" en japonès i es fa servir per descriure aquells que s'aïllen de la societat a les seues habitacions. Una particularitat dels *hikikomori* és que no només es reclouen a casa, sinó que tampoc ixen del seu dormitori.

Encara que la patologia sorgeix al Japó, s'han descrit casos a altres països del món com Espanya, Itàlia, els Estats Units, l'Índia i Corea. Es debat si es tracta d'un fenomen lligat a la cultura japonesa o si pot classificar-se com un nou trastorn mental.

Vilaweb.cat (adaptació)

## Opció D:

**Lloguer turístic**

Dos professors d'Economia Aplicada de la Universitat de les Illes Balears, després d'analitzar les dades d'ocupació i ingressos de la plataforma Airbnb, defensen que "les conseqüències negatives del lloguer vacacional han estat exagerades". Expliquen que durant la investigació han documentat que "el lloguer vacacional té un impacte molt limitat sobre la suposada saturació i sostenibilitat turística, els preus de venda i de lloguer de l'habitatge i l'oferta d'habitatge a llarg termini".

L'estudi considera que "prohibir o restringir aquesta modalitat de lloguer suposa desapropiar una gran oportunitat de lluitar contra els grans mals de l'economia turística: la baixa productivitat, l'estacionalitat i l'alta dependència del turisme de sol i platja". A més, "si se sanciona desproporcionadament les classes baixes i mitjanes seran les més perjudicades".

Els vuit mites del lloguer turístic són:

1. Genera un augment insostenible de les pernoctacions turístiques.
2. Genera economia submergia i evasió fiscal.
3. Expulsa els residents dels centres urbans (gentrificació).
4. Encareix el preu de l'habitatge.
5. Redueix l'oferta d'habitatge en lloguer a llarg termini.
6. Destruïx paisatge i afavoreix l'especulació en sòl rústic.
7. És negoci i competeix deslleialment amb els hotels.
8. S'endú la riquesa generada cap a fora.

Ib3tv.com (adaptació)





Propostes de CIEAcova juny de 2018:

Llegiu el text en veu alta davant de les persones que examinen i, a continuació, exposeu la vostra opinió.

Opció A:

### **Actes de vandalisme contra el patrimoni**

València està vivint un degotig continu d'atacs contra monuments perpetrats per individus que no se sap ben bé com actuen, si en solitari o en grup. Primerament van ser pintades a les torres de Serrans i a les de Quart i, després, incendis a la Catedral i, de nou, a les antigues portes de la ciutat del carrer de Guillem de Castro. L'últim cas va succeir aquest dimecres de matinada, quan a primeres hores del matí algú va avisar el col·lectiu Cercle per la Defensa del Patrimoni (GHPVLC) advertint que havien aparegut pintades a la façana i la porta de la Llotja de la Seda.

"És una plaga", sosté rotundament César Guardeno. El portaveu de l'associació ha presentat una denúncia per la via penal per a posar fre al vandalisme, però, paral·lelament, ha demanat al consistori que faci el mateix i que mamprenja urgentment els tràmits per a instal·lar càmeres de vigilància per dissuadir els vándals i acabar les agressions contra el patrimoni.

El fet que la videovigilància estiga al carrer obliga que la Delegació del Govern n'autoritze la instal·lació, ja que pot entrar en contradicció amb el dret a la privacitat i intimitat de les persones. El consistori assegurava que ni la regidoria de Cultura ni la Generalitat s'oposaven a la col·locació, ans al contrari, "tot el que siga augmentar la seguretat dels monuments, benvingut siga", apuntaven.

*Diarilaveu.com (adaptació)*

Opció B:

### **Les bosses de plàstic a ratlla**

La prohibició de la distribució gratuïta de les bosses d'un sol ús és una mesura positiva que permetrà reduir l'ús de bosses en el sector del comerç de proximitat. Un sector que en els darrers anys n'havia augmentat el consum mentre que les cadenes de supermercats, en començar a cobrar-les, l'havien reduït significativament. Així doncs, és un pas positiu per als comerços que, com el cas dels mercats municipals, es volen avançar a les directives europees de reducció de les bosses tot contribuint a una millora del nostre entorn.

Altres experiències properes han aplicat aquesta mesura. Des del 2013 Andorra prohibeix la distribució de bosses de plàstic d'un sol ús i promou les alternatives reutilitzables. A Formentera, des de l'1 de gener de 2015 van prohibir les bosses de plàstic (incloent-hi les oxobiodegradables) i els establiments han de cobrar un preu mínim de 0,10€ per cada bossa biodegradable.

Tanmateix, el pagament només visualitza el cost econòmic que li representa a l'establiment la bossa, però no el cost ambiental que continua, així, sent externalitzat. Per tant, si l'import és baix no serà tan dissuasiu i la mesura no serà tan efectiva com ho seria el gravamen ambiental, que seria més pedagògic i just a nivell social, econòmic i ambiental.

*Rezero.cat (adaptació)*



## Opció C:

**D'ací a 15 anys estarà prohibit que les persones conduïsquen**

«Visc a uns dos quilòmetres de la seu de Google, i tot el dia hi ha cotxe autònoms circulant per la zona perquè s'ha d'aprendre com conduir-los», assegura Mar Hershenson. Catalana de naixement, doctora en enginyeria elèctrica per la Universitat de Stanford, cofundadora de Pear Ventures, una entitat de referència en inversió en *start-ups* tecnològiques. Està convençuda que l'automòbil connectat o autònom ha vingut per quedar-se.

Segons ella, d'aquí a uns 15 anys estarà prohibit que les persones conduïsquen. I és que el cotxe autònom «en sabrà més que tu. Això passarà. De fet està passant», afegeix. I això incrementa la seguretat. I com que, a més a més, «no tindrà cap sentit tenir els cotxes aturats el 95% del temps», seran compartits, va assenyalar durant un acte de l'Obra Social de La Caixa a Barcelona.

Encara no fa cinc anys era gairebé impossible que aquests vehicles pogueren prendre decisions en temps real gràcies a la informació dels seus sensors, explica, i ara sí que ho fan. A més a més, es viu un canvi d'hàbits. «Als EUA la gent utilitza el cotxe per a tot. Jo abans feia unes 20.000 milles a l'any amb cotxe, però aquest últim anys, la meitat, perquè faig servir més Lyft, una empresa de contactes de conductors. No tinc temps i el guanyo així. M'imagino en el futur sense tenir cotxe», assegura. D'aquí un temps, afegeix, «tenir cotxe serà com tenir un cavall, per fer hípica o per esport».

*Elperiodico.cat* (adaptació)

## Opció D:

**Treballaràs de dilluns a diumenge: una epidèmia silenciosa ha arribat a Espanya**

Aquest dilluns, mentre responia el correu electrònic que m'havia enviat la responsable de comunicació d'una empresa, havia estat enviat a les cinc de la vesprada del dia anterior, és a dir, del diumenge. Vaja, el "prime time" del descans; si hi ha un moment en el qual podem permetre'ns no fer res, hauria de ser aquest. No és un cas aïllat. Cada vegada són més els correus relacionats amb treball que rep al llarg del cap de setmana. Dubte que es tracte d'una estratègia: no hi ha pitjor moment per reparar en un missatge que un dilluns a primera hora.

De què es tracta, llavors? Sospite que aquesta persona tindrà marcats determinats objectius. Entenc, per tant, que com més portes cride, més possibilitats tindrà d'obtenir èxit; i encara que deu tenir un horari predefinit de dilluns a divendres, no li deu importar dedicar part del cap de setmana a treballar si això l'apropa a la seua meta, amb tot el que això suposa: menys hores extra—no remunerades—durant la setmana, un nivell d'estrès més baix, una consciència tranquil·la en sentir que està fent tot el que es troba a la seua mà...

La flexibilització ha provocat que el temps que puguem seguir treballant siga potencialment infinit. Ja no és obligació, és autoexigència. En la majoria d'ocupacions relacionades amb la informació i el coneixement, les fronteres entre la vida personal i la laboral estan més difuses, ja que les possibilitats de seguir treballant són infinites.

*Elconfidencial.com* (adaptació)